

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnishvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slavnost Trstenjakova.

(Dalje.)

Predno nadaljujemo svoje izvestje, omeniti nam je še včeraj po naključji izostalih odgovorov Trstenjakovih raznim deputacijam in zastopnikom. Bil je to ganljiv prizor! V sredi visoka postava si volasega jubilanta, okolu pa mnogobrojni častilci njegovi, ki so vsi vzrasli takorekoč pod njegovimi očmi in so mu danes prišli izražati srčno svoje velespoštovanje in hvaležnost. Gosp. jubilar odgovarjal je skoro vsacemu, za vsacega imel primernih besed. Prof. dr. Hoiću odgovoril je hrvatski, spominjal se svojih sodelavcev ilirov, od katerih so sedaj živi samo še Mažuranič, Kukuljevič, Trnski in Vukotinič ter končal svoj odgovor s klicem: Bog živi brate Hrvate!

Deputaciji iz Šent. Jurija zahvalil se je za častno diploma in doutipno omenil znane pesni „Mi smo mi, Šentjurčani“, „Sokolu Ljubljanskemu“ in „Savinjskemu“ zaklical je „Na zdar“, akad. društvu „Triglav“ je pripomnil, da je „Triglav“ bil bog mladoletja, naj torej društvo deluje čilo in z mladeniško naudušenostjo; Ptujskemu učiteljskemu društvu polagal je na srce, da bode delovanje le tedaj uspešno in harmonično, ako bodo učitelji zlošno delali z duhovskim stanom, duhovno mladež Lavantinske škofije opominjal je na gaslo „Virtuti et Musis“. In tako je po vrsti odgovarjal na vse pozdrave in čestitke, da se je vsakdo divil izredni njegovi svežosti.

Pri banketu nastopil je prvi gosp. Fársky, rodóm Čeh, posestnik velike tovarne za izdelke od upognjenega lesa in predsednik slavnostnemu odboru, ter v krepkem češkem govoru pozdravil vse goste in častilce Trstenjakove.

Za njim dvignil se je jubilar sam, pozdravljen z gromovitimi žvioklici. V kratkih a krepkih potezah obrisal je, kako se je v dōbi 50 let vzdignila slovanska narodna stvar, kako se odpravila cenzura, dala nam ustava, kako je po zakonih utemeljena enakopravnost. Za vse to gre hvala milemu našemu vladarju. Živio presvetli cesar Fran Josip! (Živio! Slava! Slovensko pevsko društvo zapoje cesarsko himno, vsi gostje ustanejo s sedežev.)

Tretji govornik bil je g. dr. Josip Srnec iz Celja. Spominjajoč se, kako ga je njegova mati v septembru 1857. l. pripeljala k jubilaru, takrat profesorju na gimnaziji, kako ga je slednji prijazno ogovoril, bil njemu in vsem sošolcem pravi oče, poudarja govornik, da so takrat vsi profesorji bili naše krvi in da je le profesorjev zaslug, da se nihče izmej njegovih sošolcev svoje narodnosti ni izneveril. Potem govornik ocenja delovanje jubilanta na zgodovinskem polji. Dav. Trstenjak bil je prvi, ki je povedal in dokazoval, od kod so prišli Slovani. On je prvi rekel „hem, hem!“, drugi vsi za njim „secundum ordinem.“ Omenjajoč umrlih jubilarovih sotrudnikov St. Vraza, Slomška, dr. Kočevarja, Janežiča in dr., konča govornik z besedami: Srečen človek, ki ima tako preteklost za seboj, živio še mnogo let! (Živio, živio Trstenjak!)

Jubilant Trstenjak, zahvaljujoč se na tej napitnici, izraža zahvalo vsem gostom, imenom dr. Hoiću, dr. Tavčarju, prof. Pleteršniku, dr. Vošnjaku, Brumnu, Šent Jurčanom, potem pa napije okr. glavarju vit. Finettiju, okr. sodniku dr. Fonu, pevcem in Sokolom in Slovenjo-Gradčanom.

Mej temi napitnicami in ubranim petjem „Slovenskega pevskega društva“ potekel je čas le prehitro in pričela se je na lepem in senčnatem Lobejevem vrtu, okrašenem z zastavami, zelenjem in venci ljudska veselica. Ko je godba odigrala par skladb in sta se bila spustila na veliko zanimanje občinstva dva balona, stopi na lični oder gosp. dr. Ivan Tavčar, ter govori tako:

Častita in slavna slovenska družba!

Meni je pri ti slovesni priliki odkazana lepa naloga, govoriti slavnostni govor v čast možu, kojega ime ima danes vsak zaveden Slovenec na svojem jeziku! Moja dolžnost bi bila, opisati Vam dolgo trajno, z mukami in boji prepleteno njegovo življenje. Ne vidi se mi pa potrebno podvreči se ti dolžnosti; z jedne strani zategadel ne, ker je častilec našega slavljenca ravno k današnji slavnosti podarilo spretno pero izvrstno sestavljen životopis; z druge strani pa zategadel ne, ker je bilo življenje Davorina Trstenjaka tesno spojeno z novejšo zgodovino slovenskega naroda. Odkar je pričel narod slovenski izbujati se izpod teške pesti krutega nem-

štva, odkar je pričel naš narod politično in književno dihati, od tedaj čuje se že glas Davorina Trstenjaka, od tedaj ni za trenutek odpadel ostro brušeni meč njegovi roki, kojega je sukal proti vsakemu sovragu druzega nam naroda slovenskega. Pri vsakem boji, kojega je imel ta narod prebiti, stal je naš Davorin v prvi vrsti in lahko se reče, da je dolgo in tako bogato njegovo življenje odsev vseh tistih brezštevilnih muk, tistega tlačenja in zatiranja, o katerem pripoveduje vsak list novejša naše zgodovine! Kdor pozna to zgodovino, neznano mu ni, in neznano mu biti ne more ime Davorina Trstenjaka. Zategadel ne vidi se mi potrebno, o njega preteklem življenji na dolgo in široko govoriti, ker bi moral sicer govoriti o rečeh, ki so znane vsakemu Slovencu.

Trdim pa, da je današnja slovesnost ne samó častna za našega slavljenca, temveč tudi tolažilna za celi narod slovenski.

Časten je ta dan za slavljenega moža! Skazujejo mu čast ne samo posamezniki, nego celi narod slovenski, ki ga obdaja s svojo hvaležnostjo in s svojo ljubeznijo. Je pa Davorin Trstenjak tudi mož, ki mu je po vsi pravici hvaležen celi naš narod! Tedaj, ko mu je šinila v mlado srce prva iskra domoljubne zavesti, tedaj ni bilo še časov, kakor jih sedaj uživamo srečnejši potomci! Sloveščina zaničevala se je povsod, narod sam tičal je v temi ter se sramoval slovanskega svojega pokolenja! Ni bilo izgledov, ki bi bili nauduševali k ljubezni do slovenske domovine, ni bilo knjig, ki bi bile pričevale o krasoti slovenskega jezika! Pač pa je vedno lačni zmaj germanstva raztezal svoje žrelo, da bi pogoltnil te pokrajine, kjer je že slovanstvo gospodarilo, ko ob modrem Dunavu o nemštvu niti duha ni sluha ni bilo! Takrat se je zdramilo maloštevilno krdelo slovenskih mučnikov, in ti so pričeli težavno delo: izbuditi naš narod iz stoletnega spanja! Ničesar niso imeli v roke vzeti, stvarniku jednaki morali so z ničesar ustvariti slovensko knjigo, slovensko zavest in sploh slovensko domoljublje! Mej temi mučniki bil je tudi Davorin Trstenjak. Ničesar ni imel v roke vzeti, in iz nič je postal vzgleden slovenski domoljub, vzgleden slovenski pisatelj, in kar je tudi prevažnega pomena, uzoren

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Šestnajsto poglavje.

(Dalje.)

„Henrik! Tega skoro ne vem,“ rekla je Helena ta trenutek v stran pogledavši. „Izrekla se bi ne o tem, dokler njega samega ne slišim.“

„Kaj pa ti Mabel? vprašal je Henrik, ki ni razumil Heleninega premetenega in pomenljivega smehljanja. „Ti poznaš vso zadevo. Na lici ti vidim, da si prepričana, kaj bode Parcival storil. Ali se odpove ali sprejme?“

„Če ga jaz le količkaj poznam,“ rekla je Mabel s trdnim in odločnim glasom, „sprejme in naj mu bode to še tolika žrtva.“

Ta trenutek je opazil Henrik Helenino pomenljivo obličje ter se je na stolu naglo obrnil. Tudi Mabel se je ozrla. Prav za njo v durih je stal Parcival; obraz mu je naglega jahanja zarudel, jezdní škornji z blatom oškropeni, lepi lasje z nad-

čela zavibani; glava mu je počivala na roki, ko je na podboji slonil ter oči izrazito upiral v Mabel, ki se je sedaj tudi obrnila.

„Dragi prijatelj!“ uskliknil je Henrik, ki je brzo ustal ter Bayardu roko stisnil, „srčno pozdravljeni! Prišli ste zajutrekovat, nađejam se!“

„Ne, zajutrekovat nisem prišel,“ rekel je Bayard ter opravičuje gledal na oškropene škornje in se nekaj branil gostoljubnemu Henriku, ki ga je k mizi spravljaj. „Komaj vem, zakaj sem prišel, ker imam le trenutek časa. Manjkalo mi je, menim, dobrega sveta, sočutja, osrčevanja. Vsega tega sem našel, akopram na precej nepošten način; sedaj se moram precej odpraviti. Henrik ali imate naslov načelnika vašemu včerajšnjemu odboru? Jaz sem ga v mestu izpozabil, pa pisati mu moram, ko hitro dojdem domu. Da, hvala vam, gospa Vaughanova!“ nadaljeval je Heleni, ki ga je prosila, naj bi vsaj čašo kave popil, „prav z veseljem jo popijem, če mi dovolite, da stojim.“

Ko je Henrik odšel po naslov, Helena pa hitela v bližnjo sobo po čašo, približal se je Parcival Mabeli, ki ga vsa zmočena celó ni pozdravila, ter je prijemši jo za roko rekel: „Gospica, vi pač, nađejam se, niste hudi, da sem vaše besede slišal. Ko

bi bil gledé na svojo dolžnost količkaj dvomil, prepričale bi me bile popolnoma vaše besede. Verujte mi, vedno se bodem trudil, da ne bodem varal vašega prijateljskega zaupanja, za katero sem vam tem bolj hvaležen, ker daleč presega vse moje zasluge.“

„Govorila bi ne bila s toliko odrešitostjo, ko bi bila vedela, kdo me posluša,“ rekla je Mabel s smehljanjem, katero je sicer kazalo neko zadrego, vender nikakeršne nevolje ni izrazovalo. „V kljubu temu pa me ni volja umakniti svojih besed.“

„Tega vam v tem slučaju tudi ni treba,“ rekel je Parcival, „ker jaz čem uresničiti vaše besede, dasi mi je sedaj razmerno lahka žrtva, ker moj sklep trdi vi odobrujete.“

K nadaljnemu razgovoru ni bilo niti povoda niti prilike, ker Henrik se je bil v tem povrnil z naslovom in Helena je prinesla kave, katero je Parcival hitro popil. Nato je vse srčno pozdravil ter naslednji trenutek že proti domu jahal.

„Mabel,“ uskliknil je Henrik smije se, ko se je zopet usedel, da bi pozajutrekoval, „jaz menim, zbor se bi moral znova zbrati ter tebi izreči javno zahvalo, da si mu bodočega zastopnika toliko spodbodla. Zdi se mi,“ pristavil je, „da smo našega

Slovan! In sedaj, ko mu je stvarnik z belim cvetjem sive starosti obdal trdno glavo, sedaj ko je došel do mej človeškega življenja, da se ozira v svojo preteklost, kakor bi gledal z visokega v bele oblake zavitega vrha v nizki dol, kjer se oratar v snoji svojega lica trudi za plugom, sedaj slovenski mladini boljšega nauka dati ne moremo, nego je ta, da naj v velikem in malem posnema Davorina Trstenjaka, če hoče postati v resnici šteber, na katerega naj se opre našega naroda bodočnost! Davorin Trstenjak v najhujših britkostih in stiskah ni nikdar obupal nad prihodnostjo slovenskega rodu, in ljubezen do naroda vodila ga je vselej in povsod. Po vsi pravici ga torej časti ta narod, a prepričan sem pa vendar, da blagemu možu bolj kot vse časti, s kojimi ga obsipamo, osrečuje srce zavest, da ni deloval brezuspešno, in da poganja slovenstva seme po vseh slovenskih pokrajinah čvrsto in najboljše nade opravičujoč!

Dejal sem, da je naša slavnost tolažilna za celi narod slovenski! In to je resnica! Mislim, da Vam govorim vsem iz srca, če trdim, da naš narod nikdar poginil ne bode, nikdar poginiti ne more, če bode rodil v svoji sredi take moče, kot je Davorin Trstenjak! Kaj ponuja narod slovenski domo ljubom, ki mu posvetijo vse svoje duševne moči? Zasmeh oholega Nemca, zatiranje in ponižanje po tujcih! O tem ve pripovedovati vsak las na Trstenjakovi glavi! Ali vzlic temu ima sedaj ogromno število domoljubnih naslednikov, ki bi pustili raje svoje življenje, nego pa bi izdali slovensko zemljo nemškemu nasprotniku, ali pa zatajili najdražji zaklad kojega nam je mati dala, to je zaklad materinega jezika! Tedaj, ko je pričel Davorin Trstenjak svoje delovanje, štel si je olikani Slovenec v čast, da je mogel biti renegat in odpadnik. Ali dandanes so izdajalci mej nami redki kot bele vrane in če se prikaže kateri, drvi se za njim zasramba in Slovenci se ga ogibljejo bolj kot strupene rastline! Tedaj, ko je Trstenjak pričel svoje delovanje, ni se poznal naš narod mej svetom in kazalo je vse, da bode nemško morje preplulo tudi kraje slovenske. Sedaj je pa ta narod faktor, na kojega se morajo ozirati vlade tega cesarstva in nemškemu morju napravili so se čvrsti jezovi, da ne more izpodjedati nam drage zemlje domače. Ko je pričel Trstenjak, bilo je v Slovencih vse obupno, sedaj pa, ko bo kmalu došel do tistega mesta, kjer se odloči steza iz te revne, solzne doline v srečnejšo večnost, tedaj sme vsakdo izmed nas, če ga osoda vrže na smrtno ležišče, zatisniti oči v zavesti, da narod slovenski ni več zapuščen, da bode ta narod vedno stal, in da ne bode nikdar več služil v podlago tujčevi peti!

Da se je vse to tako srečno spremenilo, hvalo imamo dajati tistim pionerjem slovenskim, ki so orali ledino in z uma svetlim mečem borili se za nas. Mej temi pionerji pa je liki svetla zvezda slavni naš Davorin Trstenjak. Zatorej kličemo danes vsi z dna srca „Slava Trstenjaku!“ (Dolgotrajni, gromoviti živiklici.)

(Dalje prih.)

kandidata za štiri tedne zadnjikrat videli. Preobilo opravila bode imel z bodočo volitvijo. In Henrik je prvokrat prepekano pogledal ženo, a blaga Helena tega baje ni opazila.

Naj je bilo ono prorokovanje Henrikovo šaljivo ali resnobno, da je bilo napačno, pokazala se je v kratkem. Sam Henrik je res hodil po okraji ter vsak dan domov prinašal poročila o občni priljubljenosti in o nedvomni slavni zmagi Parcivala; vsled tega se je tudi Mabel udajala proroškim sanjam o bodoči slavi in hasnovitosti njegovega javnega (političnega) delovanja. Mladi gospod sam pa baje ni več mislil na to, odkar je bil kandidaturu sprejel. Osodo svoje izvolitve je popolnoma mirnega srca prepuščal volilnim možem ter se z rastočo gorečnostjo udajal drugemu veselju in drugim skrbem, katerim izvor in središče ni ta bila na polji političnih spletek in javnega hujskovanja, ampak v domačem krogu njegove rodovine. Ker je dan na dan prihajal verno na svoje mesto, pošepetala sta si prav na skrivnem Henrik in Helena mejsebojno slutnjo, da (kolikor malomaren je tudi za naklonjenost naroda) se pohlepno in po lastnem izboru poganja po bolj vzvišeni naklonjenosti, nego je ljudska; pošepetala sta si skrivno slutnjo, da izvolitev odstrani ljudstva skoro izpozablja, da bi ljubezen neprecenjenega srca pridobil.

(Dalje prih.)

Načelen preudarek nasprotnikom slovanske kulture.

(Konec.)

Kaj bi pomagala Slovanom druga sredstva, ki jih povzdiguje zapadna kultura, če pa bi ne mogla Slovanom rešiti pogina nasproti navalom tujega pohlepa!

Po tem takem sledi zlasti za zapadne Slovane prevažno načelo, da se držé trdno vseh onih kulturnih strani, ki imajo sposobnost, slovanske narode varovati pred poginom in potopom v tujstvu. Teh kulturnih pomočkov se je Slovanom držati še potem, ko bi jih zapadna kritika opisavala kot nazadnjaška, ali še celo potem, ko bi bili sami Slovani jednakega prepričanja, pa bi ne vedeli, s kakim drugim pomočkom za ohranjenje jednake veljave bi nadomestili obsojeni doslej uspešni kulturni pomoček.

Ako velja ohranjenje slovanskega plemena kot suprema lex, potem sledi neizogibno, da nam mora biti svet vsak kulturni pomoček, ki je doslej vzdrževal in varoval isto slovansko pleme.

Nasprotno, ne samo obdržati je Slovanom tak pomoček, kjer je doslej zaščital slovanske oddelke in večje skupine, ampak izposoditi si morajo v vsakem slučaju tak pomoček tudi oni oddelki slovanskega plemena, katerim so v teku zgodovine odvzeli tak pomoček ali pa ki ga doslej še niso razbili. Ako so ga v zgodovini že imeli, potem je že ta uzrok dovolj močan povod, da se istega pomočka zopet polaste, in potem jim je toliko bolj hrepneti, kolikor bolj bi zapadna, slovanstvu sovražna kultura iz sebičnih interesov črnila in zabranjevala isti brambeni pomoček.

Slovanom se je najprej rešiti pogina; kultura bo hodila potem svoja pota; pojedinim narodom tudi nazadnjaštvo ne more preveč škodovati, če zaradi tega zaostanejo. Če jih tujstvo uniči, potem ni več ne počasnega, ne naglega napredka. Če pa se s kakeršnimi koli sredstvi ohranimo, nam se je še vedno nadejati, da bomo pa po tem toliko varniše in torej tudi toli uspešnejši napredovali.

Ako Slovanom očitajo, da hodijo tu pa tam nazadnjaška pota, ne more to žaliti slovanskih rodoljubov in voditeljev. Oni lahko odgovore, da je tujstvo in politično nasprotstvo tega tujstva krivo, da ne morejo Slovani slediti drugim nazorom, kakršne isto tujstvo proslavlja.

Tujstvo je krivo, da se branimo tudi s slabšim orožjem; ali to slabše orožje se je obneslo v zgodovinskih stoletjih, in tujstvo bo krivo, da zgodovinsko utrjenih pomočkov ne zamenjamo z onimi sredstvi, ki jih zapadna kritika stavlja više, nego naše pomočke.

V tem tiči tolažba in prava direktiva za vse Slovane, sosebno pa one, ki se izomikujejo pod tujjim uplivom.

Ko bi v Srbiji in Bolgariji in tudi drugod, zlasti na Avstrijskem držali se slovanski omikanejši sinovi takih, tu označenih, in kakor menimo, dobro utrjenih načel, bi ne poslušali tu in tam tujih, sirenskih glasov, bi ne zagazili na pota neslovanske kulture, neslovanske politike, in bi tujstvo ne delalo s Slovani tako nečastno in za Slovane toli nesrečno, kakor se godi dejanski ravno za poslednjih dvajset let, in sosebno v zadnjem desetletji.

K Poljakom ne govorim, ker so preveč zaslepljeni; ali pri drugih slovanskih narodih se je nadejati, da prodrejo zdrava in ohranjevalna načela skozi in skozi. V Čehih in Slovencih se je še posebe nadejati, da se poprimejo z vso gorečnostjo in potrebno vztrajnostjo teh načel. Ravno moravski Čehi osnovali so že meseca avgusta velik tabor, na katerem so se razgovarjali o slovanskih kulturnih svetinjah, in nadejati se je vsled tega najugodnejših posledic, ki prošinejo prej ali slej tudi narod slovenski.

Mej svetinje slovanske kulture spada v ohranjevalnem zmislu tudi slovenska liturgija po Cirilo-Metodovskih poročilih. V tem zmislu je napil tudi češki duhovnik na češko-slovenskem banketu v Ljubljani in ravno Ciril-Metodova poročila o svetih obredih v staroslovenskem jeziku se dajo prekrasno porabiti v ilustracijah tu razvitih načel.

Fiat applicatio, kakor nam je bila v resnici pred očmi pri tej razpravi! Yporej.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 6. septembra.

Slezjski Čehi nekda mislijo tožiti naučno ministerstvo pri državnem sodišči, ker je rušilo ustavno zagotovljeno pravo, braneč se prevzeti slovansko gimnazijo v Opavi v državno oskrb.

Vojno ministerstvo je sklenilo pogodbo z dotično tovarno, da bode še prej nego v treh letih izdelala toliko pušk repetirk, kolikor jih je treba za stalno vojsko brez rezerv.

Do sedaj so morali pri četah, ki so v **Bosni in Hercegovini**, biti le izurjeni vojaki. Novince so vselej poprej izvežbali, predno so jih poslali v Bosno ali Hercegovino. Zategadelj so se pa vojaki, ki so bili v Bosni in Hercegovini, nekaj tednov pozneje puščali na dopust. Sedaj bode pa to drugače, ko so se razmere v okupovanih deželah nekoliko zboljšale. Pošiljali bodo takoj novince v Bosno in Hercegovino, da se bodo ondi vežbali pri svojih batalijonih, in vojaki, ki so doslužili tri leta, bodo iz Bosne in Hercegovine isti čas odhajali na dopust, kakor drugod.

Vnanje države.

Kako težaven da je položaj v **Bolgariji**, pokazala je poslednja ministerska kriza. Le z veliko težavo dobil je knez ministre. Kaj tacega še nikdar ni bilo v Bolgariji. Poprej se je vsako ministerstvo hitro sestavilo, če tudi so se ministerstva tako pogostem menjavala, kakor v malokateri deželi. Vseh bivših ministrov ima mlada država že blizu 150, tedaj več, nego Francija. Nekateri so pač ministri bili le po 24 ur. Pa tudi sedaj bi ne bila taka težava sestaviti ministerstvo, ko bi se vsakdo ne bal, da ga zbornica ne boče podpirala. Ministerskih kandidatov je do sedaj vselej v Bolgariji bilo dovolj, ker vsak inteligenten Bolgar misli, da je sposoben za ministra. Nova vlada bode se pa imela boriti z velikimi težavami doma. Nasprotovali jej bodo skoro vsi bivši ministri, potem pa prijatelji Rusije.

Ruski listi mislijo, da bode prihod generala Ernrota v **Bolgarijo** začetek zjedinenju Bolgarije z Rusijo. Bolgarom bode Rusija dovolila jednako samoupravo, kakor jo imajo Finci. — Bolgarska vlada je pa sklenila, da generala Ernrota ne bode pustila čez mejo, ako pride v vojaškeje uniformi. Ravno tako preté bolgarski mogotci, da se bodo ustavili turški vojski. To pa najbrž zategadelj, ker mislijo, da potem vlasti ne bodo privolile, da bi Rusija in Turčija posredovali, kajti boj se boja na Balkanu. Najmanjša iskra na Balkanu utegne rušiti evropski mir. Začela bi se vojna, o katerej se ne vé, kdaj in kako bi se končala. Bolgarska vlada misli, da bodo, ker so razmere take, evropske vlasti zabranile rusko in turško intervencijo, da le Bolgari ne dobé priložnosti, začeti boja.

Poročila nemških listov o nasprotstvih mej **srbjskimi** ministri so izmišljena. Mnogi listi so trdili, da so radikalni člani vlade prisilili Ristića, da se je izdala okrožnica, da se uradniki ne smejo mešati v volitve. Ravno tako neresnično je, da bi bil Ristić na svojo roko prefektom poslal tajni ukaz, da naj delajo pri volitvah za liberalce. Ko je srbjski ministerski predsednik čital v časnikih dotično vest, se je izjavil proti nekomu, da plača slednjemu 1000 frankov, kdor mu prinese kak izvod dotične tajne okrožnice.

Berolinski državniki so se nadejali, da bode **Rusija** kar obnovila prijateljstvo z **Nemčijo**, ako ji bodo le nekoliko podpirali v bolgarskem vprašanju. Nemški listi so že z veseljem napovedovali, da je sedaj prijateljstvo mej Rusijo in Francijo že pri kraju. Ker pa sedaj Rusi nečejo sklepati nikake zveze z Nemci, če je tudi nemški generalni konzul v Sofiji pretrgal zvezo z bolgarsko vlado, se nemški oficijozni listi jezé na Rusijo. Pravijo, če bi Nemčija tudi Rusijo podpirala tako daleč, da doseže v Bolgariji, kar želi, bi jej vendar v Peterburgu ne bili prijazni. Nemčija bi na ta način zaigrala prijateljstvo Avstrije, ruske naklonjenosti bi si pa ne pridobila.

V **srednji Aziji** pripravljajo se, kakor se kaže, važni dogodki. V Badahšanu so domačinci pobili člane ruske misije, katera je proučavala gospodarske razmere po onih krajih. Ruska garnizija odšla je iz Krka proti Heratu in poroča se že o bojih mej Rusi in Afgani. V Hardžuji so domačini umorili dvanaest ruskih vojakov. Razni afganski rodovi so se začeli puntati, ko so zvedeli, da je Eyub han ušel iz ujetništva. Ti dogodki utegnejo dati Rusom povod, da zasedejo Herat, najlepši kraj v srednji Aziji. Brez Heratske doline itak za Ruse do sedaj prisvojene srednjeazijske dežele nemajo prave veljave. Angleži seveda bodo temu ugovarjali, toda vojne najbrž ne bodo začeli.

Dopisi.

Iz Idrije 5. septembra. [Izv. dop.] Z veseljem bral sem vabilo tukajšnjega delavskega bralnega društva k izrednemu občnemu zboru, ki je bil določen na nedeljo 2. t. m. In zakaj bi tudi ne! Namen zborovanju bil je dokaj važen, posvetovati imelo se je o napravi nove društvene zastave.

Zbrali smo se tedaj ob 4. uri popoldne v jako okusno in čedno prebarvanih prostorih. Ko nas je bilo že nad 50 udov zbranih otvori g. predsednik F. Vončina zborovanje. V jako lepem govoru nariše potrebo društvene zastave in naprosi g. udeleženca, da se pobiranja doneskov za novo zastavo. Ker gledé na to, da udje neso z božjimi darovi preobloženi (otrok seveda se tudi pri nas ne manka) in ker bi večina ne mogla skupaj podpisane svote plačati, predlaga, da vsak ud še le v teku dveh let let in v obrokih podpisane doneske poplača. Govor bil je z naidušenjem in živio-klici vsprejet. Dokaz, kako je bralno društvo uneto za napravo nove zastave je to, da se je nabralo v kratkem času 192 gld., kar je gotovo gledé na revne naše delavce lepa svota. — Sploh moram omeniti, da je napredek bral. društva kaj lep. Ni dosti društev, ki bi bila tako jedina, kakor ravno omenjeno. Tu ne zavladajo osebnosti, kakor jih žalibog dandanes lahko pri mnogih društvi zapažamo. Društvo drži se dosledno gaslo: „Viribus unitis“. — Upajmo, da bode proračunjenih 500—600 gld. kmalu nabranih in bode Idrja v kratkem času praznovala novo slavnost: blagoslovljenje nove zastave bralnega društva. V to pomozi Bog in velikodušnost tukajšnjih meščanov, ki gotovo ne bodo izostali s svojimi doneski in bodo pokazali tudi v dejanji, kako cenijo napredek mladega društva. Torej meščanje: Sezite le globoko v Vaše prepolne žepe, h katerim je pripomogel itak tukajšnji rudar.

Odboru pa svetujem, naj le pridno nabira doneske in se ne straši zaprek in ovir, kajti: Kdor trka, temu se odpré.

Konečno omenim naj še nekaj novega za Idrjo. Dobili smo namreč mestnega policaja. In bil je že skrajni čas, da je tudi tu sv. Hermandada zastopana, kajti izgredi in pretepi bili so tudi tu na dnevnem redu, posebno, kadar je „denarska“. Razposajenost in surovost nekaterih pobalnikov je že brezmejna. Mnogim, ki so se mokri za ušesi že bolj smodka ugaja nego mnogo umestnejši „cučelj“! V teku jednega leta bila sta ubita 2 delavca, jeden pa je bil težko ranjen.

Mogoče, da pripomore v prihodnje tudi slavna direkcija in ukrene kaj, da se izgredi, kakor smo jih ravno včeraj opazovali, ne ponové.

Mogoče, da ni bil uzrok ravno preobilo zaužiti alkohol, temveč le prehuda vročina, ki je nadpolnim „tolovajem“ (to je pravi izraz) kri razburila. Taki ljudje delali bi čast v Abrucih, a mi si jih ne želimo.

Letno poročilo dijaške kuhinje v Ptuiju v samostanu čast. gg. oo. minoritov za šolsko leto 1886/87.

Počitnice se nagibajo h koncu, novo šolsko leto je pred durmi. Slovenski dijaki prišli bodo zopet v uke in trkali na naša vrata proseč hrané. Kakor lani, odprli jim bomo tudi letos gostoljubno samostanska vrata, deleč jim vsakdanjega kruha. Redka požrtvovalnost slovenskih domoljubov, nenađejano tekmovalnost prijateljev učeče se mladine v dopošiljanji blagodušnih milodarov, uspešno in blagomono delovanje dijaške kuhinje v prvem letu njene obstanka, vzbujajo nas, da vztrajamo še v prihodnje v prid naši učeči se mladini in mili slovenski domovini.

Predno pa nastopimo drugo šolsko leto, dolžnost je naša, podati blagim našim podpornikom kratko letno poročilo o delovanji in stanji dijaške kuhinje v Ptuiju. Naravnost izpovemo, da storimo to z odkritosrčnim veseljem in blagodejnim zadovoljenjem. „Finis coronat opus.“

Izkazovali smo sicer mesečno v teku šolskega leta po treh slovenskih časopisih prejete darove s častitimi imeni velikodušnih darovateljev, objavili smo tudi že njih imenik z doneski vred v programu nižje gimnazije Ptujске za šolsko leto 1886/87, vender smatramo za svojo domovinsko dolžnost z ozirom in v korist našega velevažnega in ljudomilega podjetja, kakor tudi z ozirom na nekatere po manjkivosti napominanega gimnazijskega izkaza, da podamo slovenskemu občinstvu obširnejše letno poročilo ter položimo natančen račun o našem prvotnem poslovanji.

Hočemo pa s tem javnim poročilom učeči se slovenski mladini ne samo njenih pravih prijateljev iskrenih ljubiteljev predstaviti, temveč do njih v njenem srci čut hvalečnosti in pietete vzbuditi in gojiti.

Upamo tudi in uverjeni smo, da na ta način našemu človekoljubnemu podjetju ne ohranimo ne le starih podpornikov, nego tudi novih pridobimo.

Želimo pa tudi, naj izvé svet, da imajo Slovenci za učečo se mladež čuteča srca in radodarne roke. naj se osvedoči, da slovenski rodoljubi ne nosijo rodoljubja samó na jeziku, nego v srci, v dejanji kažoč rodoljubnost svojo.

Ptujska dijaška kuhinja pa je tudi v prvem letu svojega obstanka glasna priča, kaj premoremo s svojimi skromnimi močmi, ako nas bratovska ljubezen druži!

Zares, samó ljubezen sveta mej brati more pomagati naši slovenski učeči se mladini, zlasti v sedanjem kritičnem času, ko se siromašnim a bistroglavnim slovenskim sinovom s povišano šolnino, z odpravljanjem slovenskih gimnazij in z nečlovekoljubnim postopanjem naših narodnih sovragov v spodnje-štajerskih mestih proti slovenskim dijakom, prosečih si hrane, duri do višje izomike narodu pa do prosvete zapreti hočejo. —

Baš navedeni razlogi napotili so Ptujske rodoljube do naprave dijaške kuhinje.

Da je bila misel srečna, praktična in prepotrebna, uverilo nas je preteklo šolsko leto in obilna nepričakovana podpora našega podjetja od Ptujskih, zunaj Ptujja in na tujem živéčih domoljubov, ki še ljubezen djanski domovini hranijo, če tudi bivajo na tujem.

Kakšno živo zanimanje in kakove odzive je ustanovitev naše dijaške kuhinje v srcih Slovencev, doma in daleč zunaj domovine stanujočih, vzbudila, pričajo najbolje darovane velike svote korporacij in pojedincev, kakor tudi razne pismene izjave, došle nam z milodari! Nate nekatere:

„Jako lepo je, da ste se tako oklenili naših siromašnih dijačkov; ta čin Ptujskih Slovencev je zopet imponoval.“

„Pošiljam to majhno svotico (30 gld.), želeč od vsega srca, da bi Vaše človekoljubno društvo našlo prav mnogo blagih podpornikov.“

„Nekaj tukajšnjih dijakov pošilja Vam po meni 4 gld. 50 kr., tudi oni hočejo pripomoči s svojim siromaštvom k dobri reči. Želijo, da bi se krepilo to podjetje ter da dijakom slovenskim Ptujske gimnazije ne bode več treba prenašati grdih pogledov in očitaj rogovilastih nemčurjev, kakor do sedaj, ako so si prosili pri njih hrane ali pa jo dobivali.“

„Pošiljam Vam tudi jaz svojo malenkost iz daljne Bosne za študentovsko kuhinjo, ker je to izmišljenje hvalevredno. Le naprej!“

„Z veseljem pošljem 10 gld. za kuhinjo slovenskih dijakov.“

„Darovali pa so za dijaško kuhinjo v Ptuiju v šolskem letu 1886/87 nastopni p. n. častiti domoljubi. Imena blagih dobrotnikov so razvrščena po abecednem redu.

Č. g. o. Belec Avg., prov. v Reki, 2 gld.; Č. g. Bezjak Fr., žup. pri sv. Marku niže Ptujja, 5 gld.; g. Bradaška Fr., umir. gim. vod. v Gradcu, 1 gld.; g. Brenčič Al., odvet. koncip. v Ptuiju, 9 gld.; g. Cilenšek Mar., prof. v Ptuiju, 12 gld.; Č. g. Cuinger Jer., umir. žup. v Slivnici, 1 gld.; Č. g. Čagran J., prov. v Špitaliči, 1 gld.; Č. g. Černenšek Svoj., kapl. v Loki, 4 gld.; g. dr. Čuček Jos., odvet. v Ptuiju, 30 gld.; Č. g. Čuš Jan., benef. v Weltmanstättenu, 5 gld.; „Dar iz Rajhenburga“, 10 gld.; Dekaništvo „Gornjigrad“, 3 gld.; Č. g. Dvonik Fr., prof. v Mariboru, 2 gld.; „Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“, 50 gld.; g. dr. Ferjančič And., drž. poslanec v Ljubljani, 4 gld.; g. Grebenec Iv., učit. v Št. Lovrenci v Slov. gor., 1 gld. 20 kr.; Č. g. dr. Gregorč Lav., drž. posl. v Novi cerkvi, 2 gld.; g. Gregorič Ant., taj. v Ptuiju, 3 gld. 60 kr.; g. Greif I., lekarnar v Priedoru v Bosni, 5 gld.; g. dr. Gross Fr., c. kr. sod. prist. v Ljubljani, 20 gld. 25 kr.; Č. g. Hirti Fr., benef. v Ptuiju, 10 gld. 50 kr.; g. dr. Horvat Tom., odvet. koncip. v Celji, 2 gld. 55 kr.; Č. g. Hrg Lov., kanonik v Mariboru, 5 gld.; g. Jesih Ant., urad. pri Veliki Nedelji, 1 gld.; g. Jurca And., veletržec v Ptuiju, 30 gld.; g. Jurič Jak., velepos. v Št. Lovrenci dr. p. 2 gld.; g. dr. Jurtela Fr., odv. v Ptuiju, 30 gld.; Č. g. Kapler Iv., kapl. v Rušah, 2 gld.; g. Klang Lud., strojnik iz Dačič na Moravskem, 1 gld.; g. Klobučar Ant., c. kr. sod. prist. v Ptuiju 22 gld. 50 kr.; Č. g. Koblar Ant., kapl. v Mengeši, 3 gld.; g. Kokrt Ant., nadučit. v Pišecah, 1 gld.; g. Kosér Fr., velepos. v Št. Lovrenci v Slov. gor., 1 gld.; g. Kunstek Luk., prof. v Ptuiju 18 gld.; g. Lah Jur., pri Veliki Nedelji, 20 kr.; g. Lilek Em., prof. v Serajevu, 10 gld.; „Ljutomerski domoljubi“ poslali po g. Kovačiču Jak., učitelj, tamkaj, 77 gld. 15 kr.

Darovali so: g. dr. Mravljak Ant., odvet. v

Ljutomeru, 10 gld.; Č. g. Skuhala Iv., žup. v Ljutomeru, 12 gld. 75 kr.; Č. g. Osenjak Mar., kapl. v Ljutomeru, 8 gld.; g. Šlamberger Ant., notar v Ljutomeru, 12 gld. 75 kr.; g. Kocbek Boš., kontrolor v Ljutomeru, 8 gld.; g. dr. Špešič Jož., zdravnik v Ljutomeru, 2 gld.; g. Vavpotič Iv., gostilničar v Ljutomeru, 4 gld. 5 kr.; g. Sršen Fr., trgovec v Ljutomeru, 4 gld. 5 kr.; g. Horvat Jož., nadučit. v Ljutomeru, 1 gld.; g. Freuensfeld Jož., učit. v Ljutomeru, 1 gld.; g. Ivančič Jož., c. kr. dav. prist. v Ljutomeru 2 gld.; g. Cvahte Sim., nadučit. pri Mali Nedelji 5 gld. 70 kr.; g. Karba Iv., učit. pri sv. Križi, Mur. p. 1 gld. 50 kr.; „Igralci v Ljutomeru“, 4 gld. 35 kr.; „Ljubenski Slovenci na gor. Štajerskem“, 40 gld.; Č. g. Majcen Ferd., kateh. v Ptuiju 10 gld. 50 kr.; g. Majerherman Al., nadzor. v Slivnici, 2 gld.; Č. g. Matjašič Jur., stol. prošt v Mariboru, 5 gld.; Č. g. Meško Dav., kapl. pri sv. Petru p. Mar., 10 gld.; Č. g. Meško Jak., žup. pri sv. Lovrenci v Slov. gor., 10 gld.; g. Mikl Tom., trgovec pri sv. Marjeti p. Ptuj, 1 gld.; Č. g. Munda Jan., nabral pri Mariborskih bogoslovcih 5 gld.; Č. g. Munda Jan., nabral pri Mariborskih dijakih 4 gld. 50 kr.; Č. g. dr. Mursec Jož., umir. prof. v Gradcu, 25 gld.; „Neimenovan“, 2 gld.; „Neimenovan“, 1 gld.; „Ormoški okrajni zastop“, 80 gld.; „Ormoški rodoljubi“ poslali po g. Vrtniku Iv. v Ormoži 71 gld. 50 kr. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Shod slov. velikošolcev.) Banket o shodu slov. velikošolcev vršil se bo v soboto dne 10. t. m. ob 2 popoldne v gostilni „pri Zvezdi“. Kuvert stane 1 gld. Ona gospóda, ki se želi udeležiti banketa, naj blagovoli to javiti vsaj do petka, 9. t. m. opoldne osrednjemu odboru. — Ako bi kdo, ki se namerava udeležiti shoda, doslej še ne dobil vabila, ki velja ob enem za ustopnico, oglašaj naj se pri odboru, da se mu dopošlje.

— (Na ljudskih šolah Ljubljanskih) prične se šolsko leto dne 16. t. m. Upisovalo pa se bode dne 13., 14. in 15. t. m.

— (Vojaki iz Postojine) vračali se bodo 8. in 9. septembra v Ljubljano in preko Ljubljane na Štajersko in Koroško. Reservisti 17. in 97. pešpolka, kakor tudi 7. in 19. lovskega bataljona pridejo 8. t. m. v Ljubljano in se odpošljejo takoj na dopust. Domači pešpolk št. 17. pride 9. septembra v Ljubljano in bode še isti dan triletnike na dopust poslal.

— (Vrsta porotnih obravnav) pri deželni sodnji v Ljubljani je sledeča: 12. septembra prva obravnava: Ivan Berce, hudodelstvo posiljenja in oskrunjenja; druga obravnava: Miha Zajc, hudodelstvo uboja; 13. septembra prva obravnava: Matija Jager, hudodelstvo uboja; druga obravnava: Marija Polski, hudodelstvo detomora; 14. septembra prva obravnava: Ivan Gabrielčič, hudodelstvo teške telesne poškodbe; druga obravnava: Mica in Katarina Vilman, hudodelstvo tatvine; 15. septembra prva obravnava: Janez Pavlič, hudodelstvo poskušene umora; druga obravnava: Fran Godec, hudodelstvo goljufije; 16., 17. in 18. septembra: Janez Jerina in dvajset sozatožencev, hudodelstvo ustaje (Aufstand) in javnega nasilstva; 19. septembra prva obravnava: Matej Zadnikar, hudodelstvo uboja; druga obravnava: Fran Sterban, hudodelstvo uboja. Kake dve ali tri obravnave utegnejo se še razpisati.

— (Mej Vipavkami) zavladal je včeraj velik strah, kajti davčni urad dal jih je popisati, da jih za prodajanje sadja obdači.

— (Madžarščina na Hrvatskem.) V Oseku izhajajoča „Drau“, katera ima zveze s sedanjo hrvatsko vlado, je nedavno priporočala, da bi se madžarščina v srednje šole uvela kot obligaten predmet. Ministerijalni svetnik in lektor madžarščine na Zagrebškem vseučilišči gospod Ivan Vojničič pa sedaj piše madžarsko slovnico za Hrvate, kar je nekda v zvezi z omenjeno vestjo v „Drau“. Vlada potem takem hoče, da bi se Hrvati priučili madžarščine. Pri sedanjih razmerah po Hrvatskem je kaj tacega prav lahko verjeti.

— (Vabilo.) Načelnštvo podružnice družbe sv. Cirila in Metoda v Ajdovščini z okolico čestita si vabiti gospode društvenike, naj se blagovole udeležiti občnega zbora, kateri bode v nedeljo dne 11. t. m. ob 3 popoldne v gostilni gospoda Julijusa v Ajdovščini. Dnevni red: I. poročilo tajnika; II. poročilo denarničarja; III. volitev novega odbora; IV. posamezni nasveti; V. uplačevanje letnih doneskov.

— (Ključavničarji in kovači.) Ministerstvo notranjih zadev je odločilo o obsegu kovaškega in ključarskega obrta pri izdelovanju voz sledeče: Kovači smejo izdelovati vse železne dele pri vozovih razen ključavnic, toda vendar smejo železja za vrata okna in streho vozov narejati tudi ključavničarji. Ključavnice pa smejo izdelovati samo poslednji, vendar jih smejo tudi kovači pribijati.

— (Jako velikega morskega volka) ujeli so preteklo soboto v „tonari“ pri Kraljevi. Težek je 1460 kilogramov, dolg pa 4 1/2 metra. V železcu našli so mej drugim tudi škorne, v katerih sta še tičali človeški nogi. Veliko to ribo poslali so na Reko, kjer jo bodo za nekoliko dni za denar kazali.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Sofija 6. septembra. Izvestje Reuterjevo: Vlada sklenila, da se bode odločno zoperstavljala vsakemu projektu, naperjenemu proti interesom naroda. Zaradi posojila v znesku 10 milijonov za zgradbo železničnih zvez vrše se pogajanja z neko finančno hišo v Budimpešti.

Berolin 6. septembra. „Norddeutsche Allgemeine“ zanikava vest, da se snideta cesar Viljem in ruski car v Stettinu. Dalje pravi, da nemško-ruske pogodbe sploh ni, torej se ne more obnavljati. „Norddeutsche“ pravi dalje, da uspešno mirovno delovanje nemške politike že tri leta ovirata Bolgarska in knez bolgarski. Nemčija mora zastaviti ves svoj upliv, da bode Evropa častihlepnu bolgarskemu knezu in ministrom dala nalog, da bodo mirovali. Nemčija drži se trdno pogodb, katere sta rušila Koburžan in Batenberžan. Podlo in miru nevarno podjetje Koburžanovo dá se tolmačiti le s tem, da je princ Ferdinand zastopnik izključno orleanistične politike, katere interesov seveda trajni mir nikakor ne pospešuje.

Exeter 6. septembra. Včeraj mej predstavo nastal v gledališki ogenj. Poslopje popolnoma uničeno, doslej šestdeset mrtvih, dvajset ranjenih.

Migljaj uradništvo. V velikem delu sedeče življenje je največkrat vzrok boleznim v želodci, na jetrih, zlatelj žili, zasedenju krvi itd., katerim boleznim sigurno odpomore Moll-ov „Seidlitz-prašek“. Skatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja proti poštnemu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov prepat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 9 (19—8)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—123)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

5. septembra.

Pri **Stonu:** Ternigg, Mendl, Popper, Abranovič, Kondela, Weiss, Miksche z Dunaja — dr. Kleinschmidt iz Daube. — Hartman iz Gradca. — vit. Novak iz Zagreba. — Pretnar iz Ptuja. — Videmšek iz Belecervke. — Walland iz Konjic. — Zamolo iz Polčanov. — Rossi, Bambo iz Trsta. — Šiling iz Gorice.
Pri **Mali:** Skibbe iz Draždan. — Mamroth iz Vratislave. — dr. Mamroth, Mittler z Dunaja. — Rieder iz Gradca. — Obad iz Zagreba. — Goldschmidt iz Trsta. — Barlovšek z Reke. — Haydinovič iz Gradiške.
Pri **južnem kolodvoru:** Uranič z Dunaja. — Francel iz Beljaka. — Mandrušik iz Trsta. — Balus z Vrhnike.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
5. sept.	7. zjutraj	732.66 mm.	16.6° C	sl. vzh.	dež.	13.50 mm.
	2. pop.	732.70 mm.	20.0° C	sl. vzh.	obl.	
5. sveder	9. sveder	733.90 mm.	17.8° C	sl. vzh.	jas.	dežja.

Srednja temperatura 18.2°, za 2.2° nad normalom.

Dunajska borza

dne 6. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.10	gld. 81.10
Srebrna renta	82.40	82.50
Zlata renta	112.05	112.50
5% marcna renta	96.05	96.15
Akcije narodne banke	884.—	884.—
Kreditne akcije	282.15	282.40
London	125.85	126.05
Srebro	—	—
Napol.	9.95 1/2	9.96
C. kr. cekini	5.91	5.91
Nemške marke	61.52 1/2	61.55

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	129 gld. 75	kr
Državne srečke iz l. 1864	100	166	50
Ogerska zlata renta 4%	100	100	50
Ogerska papirna renta 5%	100	87	90
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	100	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	25	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	25	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25	—
Kreditne srečke	100 gld.	177	25
Rudolfove srečke	10	20	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	110	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	229	25	—

Poslano.

(7—33)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GIESSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
I kas izkušan lek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca bolesti grkljana I proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Dva dijaka

(625—2)

vzameta se na hrano in stanovanje.
Židovska steza št. 4, III. nadstropje.

Št. 328 m. š. sv.

(629—1)

Pričetek šol

v mestnih ljudskih šolah Ljubljanskih,
namreč:

V I. in II. mestni deški ljudski šoli, v mestni nemški deški ljudski šoli, v mestni deški ljudski šoli, v nunski deški ljudski šoli, potem v mestni nemški deški ljudski šoli prične se šolsko leto
v 16. dan septembra 1887.

Upisovanje se bode vršilo v 13., 14. in 15. dan septembra, in sicer za I. mestno deško ljudsko šolo v licejalnem poslopju, za II. mestno deško ljudsko šolo v šolskem poslopju na Cojzovi cesti, za mestno nemško deško ljudsko šolo v tako imenovani stari stražnici, za mestno deški ljudsko šolo v redutnem poslopju, za nunsko deški ljudsko šolo v nunskem samostanu in za mestno nemško deški ljudsko šolo v Mahrovi hiši na cesarja Jožefa trgu, pri tleh na levo.

C. kr. mestni šolski svet v Ljubljani,
v 2. dan septembra 1887.

Prvosodnik: Grasselli.

KMETOVALEC.

(82—16)

Gospodarski list s podobami.

Št. XVI. tega najboljšega, največjega in najcenejšega slovenskega gospodarskega lista prinaša sledečo vsebino: Krompirjev brodec. — Zboljane Hermannove nizke dratne naprave za humelj. — Ne zna ne vsaka dekla mleti! — Kako naj gospodar vzgoji sina svojega za gospodarski poklic. — Razine reči. — Gospodarske novice. — Vprašanja in odgovori. — Tržne cene. — Inserati.

„KMETOVALEC“ izhaja v Ljubljani po dvakrat na mesec na celi polni ter stane za celo leto 2 gld.; gg. učitelji in šolske knjižnice dobijo ga za polovico naročnine.

INSEKTI, priobčeni v „KMETOVALECU“, imajo najboljši uspeh, kajti list je razširjen posebno po deželi, zlasti pa v premožnejših kmetskih krogih. Zelo priporočljiv je „KMETOVALEC“ za objavljanja pri nakupu ali prodaji gospodarskih pridelkov, izdelkov ali potrebščin.

Nepresegljivo za zobe

je

I. Salicilna ustna voda,

aromatična, upliva okrepljujoče, ovira spridenje zob in odstranjuje smrdečo sapo. Velika steklenica 50 kr.

II. Salicilni zobni prah,

splošno priljubljen, upliva okrepljujoče in nareja zobe svetle in bele. A 30 kr.

Zgoraj navedeni sredstvi, o katerih je že prišlo mnogo zahval, ima vedno sveže v zalogi ter jih razpošilja vsak dan po pošti (616—2)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Vsakemu, ki kupi v lekarni Trnkoczy originalno salicilno ustno vodo in salicilni zobni prah, se pridene zastoj razprava o varovanju zob in ust.

Tovarna za kostne pridelke in lim
Luckmann-a & Bamberg-a
v Ljubljani

priporoča svoja zelo uspešno učinkujoča

umetna gnojiva, kostne
moke in superfosfate
po najnižjih cenah.

Na zahtevanje se vpošlje cenilnik in prospekt.

(151—27)

Učenec

vsprejme se v večjo prodajalnico z mešanim blagom na deželi, na Primorskem. Več o tem se izve pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

(526—2)

Dva prvošolca

vsprejmeta se v stanovanje s srednjo hrano, kjer se tudi dobi za primeren honorar inštruktor. — Natančneje pri postrežniku Gregorji Jesenko št. 27.

(630—1)

Učenci

(591—9)

dobro dobro hrano in stanovanje po nizki ceni
v Nemških ulicah št. 6, I. nadstropje.

F. Hriber.

Velika gostilna

na Berni blizu Beljaka daje se s 1. oktobrom na več let v najem. Železniška in poštna postaja. Lepe sobe za tuje in za krmo. Prodajalnica mešanega blaga. To vse s ali pa brez polja. — Več ustno ali pismeno pri lastniku: Juliju pl. Kleinmayrji na Berni, Fürnitz, Kärnten. (618-3)

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani
prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz njegovega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovski sodbna v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojine. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sednika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Pomarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja religioznega agitatorja.

Zvezek po 60 kr.,

eleg. vezan po 1 gld.

Pri vnanjih naroč-

lih velja poština

za posamični neve-

zani zvezek 5 kr.,

za vezani 10 kr.

Dijaki

dobivajo Jurčičeve

„Zbrane spise“ po

50 kr. izvod, ako

si naročé skupno

najmanj deset iz-

vodov.

Prodajajo se v

(79—53)

„NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani,

Kongresni trg.

Gledališka stolba.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.